

Джулія Віллардсон
(Грунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася у США.

Дженні закрила книгу і радісно зітхнула. Ця книга — її улюблена! Вона вже тричі її перечитала. Їй подобалося читати.

“Як ви думаєте, чи я можу збудувати маленьку бібліотеку?” — запитала Дженні у мами й тата пізніше того дня. Вона хотіла допомогти іншим, поділившись з ними книгами.

“Що значить “маленька бібліотека”?” — запитав тато.

“Це така шапка у вигляді будиночка з книгами всередині, яка стоїть на вулиці, — сказала Дженні. — Люди можуть безкоштовно брати книги, читати і повертати. Або вони можуть приносити свої книги, щоб інші почитали”.

“Думаю, це чудова ідея”, — сказала мама.

Тато кивнув: “Ми можемо допомогти тобі її збудувати”.

“Дякую! — сказала Дженні. — Може, нам організувати ярмарок

Маленька бібліотека

солодощів, щоб заробити гроші для потрібних матеріалів?!” Дженні та її сестра Карлі зробили оголошення про ярмарок солодощів. Вони розмістили ці оголошення скрізь по сусідству. Мама і тато повідомили всіх, кого знали, про продаж солодощів онлайн. Дженні дуже раділа!

Їй було весело робити смаколики. Вона пекла печиво, хрусткі злакові батончики та тістечка-сніжки.

Невдовзі настав день ярмарку. Дженні, Карлі та їхня подруга Белла поставили стіл перед будинком. Багато сусідів купили їхні смаколики. Дехто також пожертвував додаткові гроші. Дженні поклала всі гроші у спеціальну банку.

Після ярмарку у Дженні виникла ще одна ідея. Вона привезла свої улюблені смаколики ще й на конкурс, який проходив на великому місцевому ярмарку, і виграла приз! Вона поклала призові гроші до інших грошей у банку для маленької бібліотеки.

Тепер, коли у Дженні були гроші для бібліотеки, їй були потрібні книги, щоб наповнити її. Вона ходила від

дверей до дверей та просила сусідів пожертвувати книги, які вже не були їм потрібні. Дехто з друзів заходив до Дженні і також приносив свої книги.

Нарешті настав час збудувати маленьку бібліотеку. На зароблені гроші Дженні купила матеріали. Вона намалювала дизайн шапки та зробила заміри. Тато допомагав їй розпилювати дошки, а Дженні допомагала йому складати з них шапку.

Мама заповнила тріщини та шви, щоб захистити книги від дощу. Дженні допомогла почепити табличку із запрошенням взяти чи принести книгу.

Нарешті Дженні та її сім'я винесли шапку у двір поряд із їхнім великим тінистим деревом. Тато забив стовп у землю і разом вони повісили на нього шапку. Вони зробили маленьку бібліотеку!

Тато поклав три важких камені навколо стовпа. “Це для надійності”, — сказав він.

“Мені подобається! — сказала Дженні. — Тепер ми можемо розставити книги”. Вони заповнили маленьку бібліотеку подарованими книгами.

Після того Дженні виходила кожного дня, щоб перевірити маленьку бібліотеку. Їй подобалося дивитися, які книги принесли, а які забрали. Одного дня вона побачила, що маленька дівчинка обрала одну з улюблених книг Дженні. Вона так раділа, що завдяки маленькій бібліотеці могла ділитися книгами зі своїми сусідами. ●